

CONTE

EL FOC DE SANT JOAN I EL CAVALL DE CARTRÓ

Us previnc que el que us contaré no us ho creureu. Fareu bé: jo, quan ho penso no m'ho arribo a empassar del tot.

Fa una pila d'anys, per aquest temps, amb els companys de carrer -tota la xicalla- anàvem de casa en casa demanant si tenien estris per al foc de sant Joan. Ja ho començàvem a demanar ben bé uns dies abans. Tot el que recollíem ho apilàvem en un indret i competíem a veure qui del barri feia la pila més grossa.

Amb un amic meu, el Pere, que anys més tard quan va esclatar la guerra se li va posar al cap que havia d'anar a tirar trets per guanyar-la (i mai més no tornà, el pobre) anàvem de casa en casa a buscar llenya. Recordo que en una ens van donar una cadira vella, espellifada, tres escombres quasi sense branquillons i també un cavall de cartró, sense cua ni orelles i també li faltava una pota.

-Au, no us podeu pas queixar del que us dono -ens digué la dona. I afegí tot seguit: Feia temps que us ho guardava per al foc de sant Joan.

A mi em va impressionar el cavall. El vaig abraçar fortament. Recordava que m'hauria agradat tenir un cavall de cartró...

S'acostava la vigília de sant Joan i ja posàvem al mig de la plaça tots els trastets, formant una immensa pila. Fins i tot teníem cura d'ella, vigilant-la, per torns a fi que no vinguessin a sostreure'ns "material" els dels carrers veïns. Va arribar el dia. Treballàvem il·lusionadament preparant el foc. Al cim d'ell hi vam col·locar una cadira de braços, vella i atrotinada, rebentada per tots cantons i a sobre s'hi va posar el cavall.. Jo no li treia la vista de sobre.

Va arribar l'hora d'encendre el foc. La nit era clara i càlida. Molts de nosaltres, amb velles escombres que fèiem servir de torxes, vam calar foc a la pila de llenya per tots cantons. D'altres ja tiraven petards a la foguera que esclataven fent un escampall de guspines de foc.

A l'entorn d'ell corriem i cridàvem la canalla i, els grans, també s'ho mi-

La professora de música Cecília Llobet i Sabater

A la provecta edat de 92 anys, ha mort a la Residència, de la Sagrada Família de Matadepera, on vivia retirada d'uns anys ençà.

Des de molt jove, es dedicà al conreu de la música.

Fou alumna del famós Mestre Guberna, pianista i compositor.

Una volta en possessió del títol de professora, es dedicà a la pedagogia musical, ja professant en escoles i entitats culturals; ja en qualitat de mestra particular.

Ben aviat s'adscrigué al servei eclesial en qualitat de directora de cant religiós i d'organista.

Dubto que, en els seus bons temps, hi hagués hagut església o capella de la ciutat, on, a títol personal, o en qualitat de suplent, no hagués actuat.

A títol personal, havia actuat a la Parròquia de Sant Vicenç i a les Capelles de la Casa de Caritat i del Col·legi de la Sagrada Família.

En qualitat de suplent, havia actuat a les Parròquies de Sant Feliu, La Puríssima i la Santíssima Trinitat.

A Sant Feliu, fou, durant molts anys professora i directora dels Cors de les Arxiconfraries de Filles de Maria i de Teresianes. Exercint aquests càrrecs ja la hi vaig trobar en prendre possessió, l'any 1929, del càrrec d'Organista-Mestre de Capella de Sant Feliu.

Jo hauria pogut vindicar els càrrecs que ella exercia, però em va semblar que era millor que continués exercint-los ella; que continués els assaigs d'aquells 2 Cors aleshores molt florents, i que en continués la direcció, i jo em limités a acompanyar-los a l'orgue en les solemnitats de llurs Confraries.

Amb això, jo no la privava de les petites retribucions que ella pogués percebre per aquells serveis i tenia qui podia suplir-me a l'orgue en cas d'haver-me d'absentar o per raó de malaltia.

Si bé, ella havia de viure de la seva professió musical, sempre que eren recabats els serveis en alguna església, hi acudia sense prèvies condicions numismàtiques.

Estic segur que més d'una vegada va prestar serveis d'aquests sense percebre'n ni un Déu li ho pagui".

Però ella, cristiana de socarrel, tenia compte corrent amb el banc de l'Església de Dalidetot, on es dona el cent per u i la vida eterna.

Mn. Geis

raven, embadalits. Estàvem en plena festa. I fou llavors quan vaig adonar-me que les llengües de foc s'apropaven al cavall de cartró i aleshores succeí una cosa ben estranya: el cavall es mogué, vaig sentir com renillava i, de cop, féu un salt al buit i es llançà a l'aire, amunt, amunt, desfent-se en tot un polsim d'estrelles...

Joan Munné i Pascual

És una gentilesa de

FONTSERE

ARTICLES PELL I VIATGE

Sant Quirze, 38 - Tel. 725 85 41 - SABADELL